

ΠΟΙΑ ΕΛΕΝΗ;

Είναι κρίμα να βαρύνουν εν δυνάμει αξιόλογες παραστάσεις και να καταλήγουν χυδαιοθεάματα, από τον φόβο μήπως πατώσουν τα εισπρακτικά στοιχήματα της πρώτης σκηνής του έθνους.

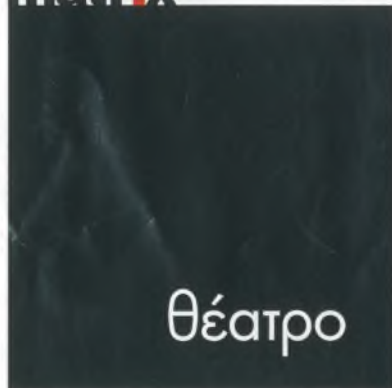
Ο ταλαντούχο συγγραφικό δίδυμο Παπαθανασίου-Ρέππα είχε μια εξμπνόμερη ιδέα και βολική: να δει το πρόσωπο, τη μυθολογία και παρμυθολογία της ωραίας Ελένης (μετά των εξαρτημάτων της) μέσα από το βιούμαστερ της παιδικής τους ηλικίας, όπου όλα μπερδεύονται γλυκά και με μια αφελή αθωότητα και με φοβερή... χωρητικότητα. Ό,τι και να περιείχε το θέαμα και ακρόαμα ήταν αποδεκτό, αφού σ' αυτό το βιούμαστερ συναντιέται... ο Αλγής με τον Μουσταφά. Γιατί να μη συναντιέται αντί της ωραίας Ελένης η όχι και τόσο ωραία, ογκώδης και βρυχώδης ξαδέλφη της Πευκίς με τον ωραίο Πάρη, γιατί να μη συναντιέται η δεσποινίς Μαργαρίτα με την Αλίκη στο Ναυτικό, οι «Λουόμενες» του Ρενουάρ με τις Δεσποινίδες της Αβινιόν του Πικάσο (εύγε στην Έβελυν Σιούπη και στους εικαστικούς της μετασχηματισμούς) γιατί να μη συναντιέται η επιθεώρηση με την τραγωδία; Όλα νόμιμα, ευφυή, σβέλτα, πολύχρωμα, ζαλιστικά, χολλυγουντιανά, αναιδή. Όμως, γιατί θα πρέπει άνθρωποι που διαθέτουν ιδέες, χαρίσματα και διαχειριστική ικανότητα αυτών, να καταφεύγουν ως στείροι στο χυδαιογράφημα, χυδαιολόγημα, χυδαιοθέαμα; Πού

είναι εκείνη η απλοϊκή παιδικότητα που τους κίνησε; Φοβήθηκαν πως δεν θα πουλούσε η ποιήση, η ευρηματικότητα, η φαντασία στις μπιζνες του Εθνικού Θεάτρου και στα εισπρακτικά στοιχήματα της πρώτης σκηνής του έθνους; Κρίμα για τη δυναμική των ρόλων και των καταστάσεων. Βάλτωσαν μέσα στην ευκολία της βωμολοχίας από ανθρώπους και «θεές». Βάλτωσαν στις τηλεοπτικές μεταφορές της χυδαίας αισθητικής, στα αδελφίστικα σχόλια της πιάτσας. Βάλτωσαν στην εμμονή των συγγραφέων-σκηνοθετών να πριμοδοτούν τις κραυγές και τις αγριοφωνάρες των πρωταγωνιστριών ιδίως, αφού οι μεν τρεις θεές μιλούσαν ως πόρνες τραβεστί (μόνημια πια πάθηση στο θέατρό μας) η δε πρωταγωνίστρια (εξαιρετική καρτερίστα κατά τ' άλλα) μπασάριζε εκκωφαντικά σαν λιμενεργάτης.

Κερασάκι στην τούρτα, ένα σβουριχτό παπακαλιάτικο φιλί στο στόμα, μεταξύ θνήσκο-ντος Πάτροκλου και θρηνούντος Αχιλλέα ακριβώς πάνω από τη μύτη της διοίκησης του Εθνικού Θεάτρου, που πολύ ευχαριστήθηκε, αν κρίνω από το θερμό και ιστάμενο χειροκρότημα στο τέλος. Κρίμα οι πλούσιες παροχές που δόθηκαν μαζί με έναν στρατό ικανούς ηθοποιούς για μια τέτοια χυδαία εκστρατεία! Κρίμα, ταλαντούχοι δημιουργοί σε ώρες παρακμής και σύγχυσης να γίνονται σημαιοφόροι της χυδαιότητας αυτής της θεατροκτόνου ευκολίας, λες και είναι ιδεολογία τους.

—Άννη Θ. Κολτασιδοπούλου

matrix

θέατρο